

הצ'עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

שבת פרשת מקץ, ב' בטבת, התשע"ז 31.12.16, גיליון מס' 10

שלום קהילה יקרה,

ראש חודש טבת חל בעיצומם של ימי החנוכה, ובעוד מנצנצות החנוכיות בחלונות, מחדדת **ציונה טבול** את מעלות החושך, שותפו של האור בחנוכה, ומסבירה את ההשלכות שיש לזיהום אור על הסביבה. לרגל עשרה בטבת, מדבר **הרב ורדי** על השפעתה העצומה של השואה על הדורות הבאים והקיום האנושי.

בהמשך להמלצה לטיול בגיליון הקודם, ומכיוון שנוותר עוד רבות לתור ולגלות בדרום הרחוק, מביאה **לביאה כהן** ב"לטיול יצאנו" אפשרויות נוספות למטיילים ולמבלים באילת וסביבותיה.

לכבוד הגשם שסוף סוף הגיע, מספרת לנו **חנה דרורי** על התחנה המטאורולוגית בראש צורים.

במדור הנוסטלגיה מתארת לנו **שרון גרין**, המטפלת המיתולוגית, כמה משמעותי היה בית הילדים הקיבוצי בחינוכם של ילדי הקיבוץ.

במדור "בית אבי" משתף אותנו **חיים ראם** בדמותה המיוחדת של אמו, **חנה רוזנבוים ז"ל**.

גילה סאק חושפת בפנינו מעט מעבודת הקודש הנעשית בבית הספר המיוחד אותו היא מנהלת, ממ"ד דקלים.

במדור הנוער מתארת בפנינו **אפרת שוסהיים** את חווית היציאה מהבית ללימודים בפנימייה.

מדור חדש יש לנו בעלון – "אלטרנטיבי", ובו משתפת אותנו **יעל קרמר** בהמלצותיה של הרפואה הסינית להתמודדות עם החורף.

במדור "חוק הדתיים השלובים" נכיר הפעם את משפחות חברי המערכת – משפחת **שטרן** ומשפחת **דרורי-רנבאום**.

עם סיומו של חודש הארגון, מסכמת אותו עבורנו הקומונרית הנהדרת, **עידית וגנר**, במדור בני עקיבא. זו ההזדמנות לומר לעידית תודה רבה על ההשקעה העצומה בילדינו במהלך החודש, ובהצלחה בהמשך השנה. ולסיום, במדור "תוצרת מקומית" סיפור מקורי מאת **שגית זליגר**.

כתמיד, נשמח לשמוע הערות ורעיונות בפורום או בכתובת המייל: yarchon@r-tzurim.co.il

קריאה מהנה!

צוות העלון: **הרב מרדכי ורדי**, **אביבית אהרנוף**, **רחלי אבלמן**, **איילת שטרן**, **צחי כהן**, **יעקב דרורי-רנבאום** (עריכת לשון) ו**נעמה דיטור**.

הילדים הללו/הדס וחנן בן ארי

הנרות הללו אנו מדליקים כמו הילדים המתוקים שאנו מולידים, אפשר לשים בהם את השמן ולהיטיב הפתילות אבל משם זה רק תפילות.

הילדים הללו אנו מגדלים וזה קצת קשה לראות אותם מהצד לפעמים, צריך לשמור מפני הרוח ולשמור על עירנות אבל משם זה סבלנות...

ואין לנו רשות להשתמש בהם- רק לאהוב בלבד ולהתפלל לנס, כמו בימים ההם- בזמן הזה, בזמן הזה. ואין לנו רשות להתאכזב מהם רק לאהוב בלבד ולהתפלל לנס, כמו בימים ההם- בסבך הזה בזמן הזה.

אז מנסים בתוך הבית להוסיף עוד אור אבל בחוץ החושך נהיה שחור משחור וסימני השאלה צפים ועולים, ומבלבלים.

ובחיוך שלהם מתגלות כל התשובות שלמעלה מן הזמן הן כבר היו כתובות. יש כד קטן חתום בחותם של כהן גדול, הוא לא ייתן להם ליפול- יצא ממנו אור גדול.

ואין לנו רשות...

ריבונו של עולם, בורא מאורות ואדם. עזור לנו להבין עד כמה גדולים ומאירים הנרות שנתת לנו. ותן בנו הכח לאהוב אותם ללא תנאי, ולהיטיב עמם ואותם- שיוכלו לעמוד איתן מול רוחות עזות הנושבות בחוץ. שידעו הם עצמם, שכל אחד ואחד מהם יכול להאיר עולם.

והנה לאחרונה זכתה חברתנו מיכל שאול בפרס על ספר העוסק בשואה. בשנה שעברה זכה הסרט "הבן של שאול" כמעט בכל הפרסים האפשריים כולל פסטיבל קאן, אוסקר וגלובוס הזהב. הסרט קשה מאוד לצפייה בעיקר בגלל השפה הקולנועית והבחירה של הבמאי להיצמד עם המצלמה קרוב קרוב אל הפנים של הדמות הראשית לאורך כל הסרט, ובגלל העלילה המוזרה על אדם המשרת בזונדרקומנדו ולו אובססיה להביא את גופת בנו לקבורה יהודית שלא יישרף עם כל האחרים. המחשבה העולה אצלי היא שממדי השואה עדיין לא נתפסים, לא רק במובן של 'איך זה יכול היה לקרות' ואיך אנשים שרדו, נפשית, אלא בממד של השפעת השואה על התפתחות המין האנושי. יש בזיכרון הזה כתב חידה שמכוון אל האנושות, ומעלה שאלה על הקיום האנושי, כתב חידה שהעולם מנסה לפענח ולהגיע לפתרונם. הזמנה גם לבית המדרש היהודי להעמיק חקר בדבר ד' שגנוז במכתב הזה.

בעשרה בטבת אנחנו מציינים את יום הקדיש הכללי לזכרון הנספים בשואה. יש לשואה גם ממד תרבותי. זה חור שחור בתולדות האנושות כולה. פתאום נפעה תהום בנפש האדם הכללי. תהום שלא ידענו עליה לפני השואה. אולי זו הסיבה שאחרי כל כך הרבה שנים השואה עדיין נוכחת כמקור להשראה בתחומי התרבות. לפעמים זה נעשה בטעם ומתוך כוונה כנה להביט אל תוך האופל ולהזהיר. ולפעמים זה מסחור וגנימיק, ואז מגיעות השערוריות כמו מקרה מחליקי הקרח ברוסיה שהתלבשו במדי אסירים במחנה ריכוז. כאשר הייתי בוועדה של יעוץ אמנותי לקרן הקולנוע הישראלי, שמטרתה לממן את סרטי הקולנוע העולים לאקרנים בישראל, ספרתי וראיתי שהוצעו יותר תסריטים לסרטים בנושא השואה מאשר תסריטים בנושא הסכסוך הישראלי-פלסטיני. מה שמלמד שעד היום השואה מעסיקה את אנשי התרבות יותר מאשר שאלות פוליטיות עכשוויות.

זכרונות

שרון גרין

השתלמויות במתנ"ס למטפלות ובתנועה הקיבוצית, ניסינו תמיד לתת לילדים את החינוך הטוב ביותר בזמן שהותם בבתי הילדים. היה לנו חשוב לתת לילדים להרגיש שהם חלק מקהילה, להפנים וליישם את ערכי הקיבוץ בעזרה הדדית, שיתופיות, אהבת התורה ואהבת הארץ. וכל זה תוך כדי מגוון של פעילויות שאפשרו לכל אחד למצוא את מקומו ולהתפתח.

בית הילדים התחיל בבוקר בארוחת בוקר, הכנת סנדוויצ'ים ויציאה לבית הספר. "הילדים הגדולים" בטח זוכרים שלימי טיול בבית הספר זכו אפילו בנקניק לכריכים שלהם (מצחיק לחשוב ממה התרגשנו פעם...). המטפלות ליוו את הילדים לתחנת האוטובוס ושם התחילה המסורת לאפשר לילדי כיתה א' לעלות ראשונים לאוטובוס, וגם לעשות טור של ילקוטים שכל אחד ידע את מקומו כשהאוטובוס הגיע. היו נהגים שאפילו ביקשו שהמטפלות של ראש

כשיעקב פנה אליי לכתוב לפינת הנוסטליה, היה לי ברור שאתייחס לבתי הילדים שהיו בקיבוץ. זכיתי לעבוד עם 12 שנתונים (אם נחשב את ורד קייפי, שהייתה יחידה בגיל שלה, כשנתון), ובשבילי כל שנתון, כל בית ילדים וכל ילד היו עולם ומלואו. בית הילדים הראשון שלי, אולי היה צריך לקרוא לו בית הילדות. היו שם שלוש בנות (מקסימות!) בכיתות ב' ו-ג': מורית ואפרת (קניגסברג) דרורי וכנה (שכטר) יעיר. הן היו הגדולות של הקיבוץ ובמשך שמונה חודשים בית הילדים שלנו תפקד בנפרד עד שהתאחדנו עם בית הילדים של "הקטנים" של כיתה א', קבוצה גדולה (כעשרה ילדים) של בנים ובנות. מההתחלה הקדשנו הרבה מחשבה למטרות של בתי הילדים. מה מקומם מול בית הספר? מול ההורים? מה הערך המוסף של בית הילדים לעומת המסגרות החינוכיות הני"ל? בעזרת יועצת מטעם הקיבוץ הדתי, פסיכולוג ילדים, ביקורים בקיבוצים ותיקים,

אני לא בטוחה שהיום זוכרים את מה שהרכיבו במפעל, אבל בטח זוכרים את הביסקוויטים שתמיד תמיד קיבלו בסוף. עם השנים התפתחה עוד מסורת – שהילדים הגדולים מתלוננים על הקטנים שאין להם מוסר עבודה, הם לא אחראים והם לא יודעים לעבוד. חלק מהמסורת כלל תזכורת שהייתי צריכה לתת להם שככה גם דיברו עליהם פעם... לא הזכרתי את קייטנת איל"ן, שהפעילו בהתחלה כיתות ה' עד ח', את הטיולים הנפלאים בכל חופש, הקייטנה הנוודת ועוד. לא הזכרתי את השמחות המשותפות וגם את הקשיים שעברנו ביחד. לא הזכרתי את הצוות הנהדר שזכיתי לעבוד אתו – ביחד בבית הילדים או בבתי ילדים מקבילים, תוך שיתוף פעולה מלא ומתוך אמונה בעשייה החשובה שלנו. בהחלט זכיתי!

ועכשיו רגע של התנצלות, כלפיכם, בית הילדים הראשון שלי. בתחילת הדרך ישבתי עם הפסיכולוג שעבדו אתו והוא הסביר שבכל חברה נורמלית כל שכבה של ילדים לומדת מה מותר ומה אסור, מה הנורמות של המקום וכו', מהשכבה שמעליה. מכיוון שעבדתי עם הילדים הראשונים של הקיבוץ, הוא הסביר שעליי לתפוס את המקום של "השכבה שמעליה" כי אין שכבה מעליהם. עליי לקבוע את הגבולות ואת הנורמות וזה ישפיע על כל ילדי ראש

צורים לדורות. האמת, די נבהלתי. איזו אחריות! אז עכשיו ההתנצלות – אם הייתי קשוחה מדי (אני יודעת שלעתיים הייתי), אם הרסן היה קצר מדי (אני יודעת שלפעמים קיצרתי), אז קבלו את התנצלותי. אני רק יכולה להגיד, שאני מסתובבת היום בראש צורים ורואה את ילדי בתי הילדים, כולם היום הורים בעצמם, ואני מאוד מאוד מרוצה מהתוצאות.

צורים יעשו סבב ביישובים אחרים כדי לחנך גם ילדים שם לעלות בצורה יפה לאוטובוס כמו ילדי ראש צורים. לאחר כשנה עברנו למבנה המיועד לילדים (עד אז היינו בדירות) וזכינו גם לחצר גרוטאות (כבר הזכרתי, ממה התרגשנו פעם...). זה היה מקום נהדר של אין סוף אפשרויות לדמיון של הילדים. הם בנו, שיחקו ואז הרסו כדי לבנות מחדש שוב ושוב ושוב. כאשר בית ילדים אחר הצטרף אלינו באופן זמני אחת הבנות הציעה, והצעתה התקבלה על ידי כולם, להרוס את "הקיבוץ" שהם בנו בחצר כדי לאפשר לילדים הקטנים יותר להיות שותפים אתם בבניית העולם הדמיוני הבא שלהם. אני חייבת להגיד שזה היה עבורי רגע של נחת. בכל חופש בית הילדים פעל מהבוקר עד אחר הצהריים. היום התחיל בתפילה ודבר תורה, ארוחת בוקר וזמן חופשי. בהמשך היום הייתה פעילות על פי הנושא שנבחר לאותו החופש – יצירה, שעת סיפור ועוד. זכורה לי במיוחד שנה אחת שהנושא לחופשת פסח היה "הפכים". יום אחד עשינו פעילות עם בועות סבון ולמחרת פעילות עם בוך. ביקשנו מהילדים לייצר פסלים שמספרים את סיפור יציאת מצרים. הילדים פתחו ברז והתחילו לעשות גלישות בבוץ והסבירו שזאת קריעת ים סוף. אחת הבנות פנתה אליי בסוף הפעילות, מרוחה מכף רגל ועד ראש בבוץ, ואמרה לי "זה היום הכי מאושר בחיי!". האמת שדי חששתי לשלוח אותם הביתה לאחר הפעילות, ולמרות ההנחיות שנתתי שאסור להם לגעת בשום דבר בבית עד שהם לא מתקלחים (תזכרו, חופשת פסח, כל הבית בניקיונות), קיבלתי כמה טלפונים מהורים שבכל זאת מצאו "מזכרות" של הפעילות אצלם. מגיל צעיר הילדים הצטרפו לענפי העבודה. קודם כקבוצה – בחדר הרכבה במפעל, בקטיף במטע וכו' ואחר כך כל אחד ואחת לענף אחר.

באפריל 1949 נולדה אמי היקרה בפילדלפיה – ארה"ב בשם אן ברסקי. אמא, אחות בכורה לאח ואחות נוספים, גדלה בבית אמיד מאוד וזכתה להנות ממטעמי החיים החומריים הטובים ביותר – בריכה פרטית בחצר, אומנת קבועה בבית, חוגים, בית גדול מידות ועוד.

כבר בגיל 8 ארגנה אמא את קייטנת הקיץ הראשונה בחייה וריכזה סביבה את ילדי השכונה לטובת הכנת יצירות ולימוד שירים, וכללה כמובן כיבוד קל. אגב – עלות הקייטנה הייתה חצי דולר לשבוע... כושר הארגון הזה והרצון להעניק לאחרים נבט כבר אז ובא לידי ביטוי בהמשך חייה של אמא.

מאחר שבית הוריה לא היה אורתודוקסי, ההיכרות האמיתית של אמא עם היהדות החלה דווקא בשעות אחר הצהריים, אז למדה בבית ספר יהודי (קונסרבטיבי) שהיה ממוקם בבית הכנסת המקומי. בגיל 16 הגיעה אמא לביקור ראשון בארץ ולימים תספר שזו הייתה אהבה ממבט ראשון וכבר אז החליטה שכאן היא תגור ותבנה את חייה.

אמא סיימה תיכון בהצטיינות והחלה בלימודים באוניברסיטה אולם לאחר שנתיים חשה כי בוערת בה התשוקה לעלות לארץ. וכך, צעירה אמריקאית בת 20, בשיא פריחתה ובאמצע בניית חייה, מקבלת החלטה דרמטית ופשוט עוזבת את הכול מאחוריה. אבל ממש את הכול. "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך" – כפשוטו! אמא עלתה לארץ מבלי להכיר ולו אדם אחד שגר פה, הותירה מאחור את מנעמי החיים החומריים והגיעה היישר לתפקיד התנדבותי של מורה לאנגלית בתיכון מרכז שפירא. בפסח 1970 הגיעה לבקר את אחת מתלמידותיה שהייתה חולה. אותה תלמידה היא דודתי רחל ז"ל וכך הכירו הוריי ומאז דרכיהם לא נפרדו. בקיץ 1973 התחתנו הוריי בתל אביב ומיד עברו לדירה קטנה ברחובות שבה נולד אחי הבכור. בהמשך עלו הוריי לירושלים כדי לאפשר לאבי ללמוד בישיבה גבוהה. אמא עבדה

כמזכירה בישיבה ואבא החל ללמוד ב'מרכז הרב'. בשנת 1977 הצטרפו הוריי לגרעין מקימי היישוב בית אל ועם 15 משפחות נוספות עלו על ההר הצחיח והקר הסמוך לרמאללה, ובעשר אצבעות הקימו את היישוב שהיום מונה אלפי תושבים ואף מוגדר כמועצה מקומית. לימים אבי זכה לעמוד בראש המועצה במשך עשור. ברבות השנים נולדו אני ושאר אחיי ואחיותיי – שבעה ילדים בסך הכול וכיום ב"ה יש במשפחתי יותר מ-20 נכדים.

דווקא בשל ההבנה מאיזה בית הגיעה אמי, אני מתמלא הערכה בכל פעם כשאני חושב על העלייה שלה לארץ. לבדה, לארץ זרה ושפה זרה, לתרבות שונה מאוד ולתנאי מחיה לא פשוטים כלל, הכוללים מסירות נפש אמיתית בבניית וביסוס החיים ביישוב בית אל המוקף בכפרים ערבים. אמי הייתה אישה משכילה ופעילה מאוד. הקפידה להיות ישראלית עד כמה שניתן ולכן סירבה לדבר אתנו באנגלית (עד היום כולנו מתקשים מאוד באנגלית...), ומעגל החברות העיקרי שלה בבית אל היה דווקא 'הצבריות' ולא דוברות האנגלית. אגב, למרות שלא גדלה בישראל, קלטה אמא את השפה ברמה גבוהה מאוד ואף הייתה אחראית על הגהת העלוניש השבועיים בבית אל. אמא ידעה לדבר בגובה העיניים עם בני גילה, עם זקנים ועם ילדים קטנים מאוד ולכל אחד נתנה את מלוא תשומת הלב והתחושה שהוא החבר הכי טוב שלה. למשל בחג הפורים נהגה להתחפש ולהגיע לביקורים מצחיקים בגני הילדים. אותנו זה כמובן הביך אבל לה לא היה אכפת. העיקר שהילדים בגן צוחקים ונהנים. בכלל, אמא אהבה מאוד את החגים, התרגשה לקראת כל חג ודאגה להכין את המאכלים המיוחדים (וגם שיגעה אותנו לא מעט בקפדנות והחמרות – בעיקר לקראת ובמהלך חג הפסח...). אמא זכרה כל אירוע (של המשפחה, של החברים, וגם של החברים שלנו – הילדים), ודאגה לברך באופן אישי (פעמים רבות במכתב מרגש) לרגל יום הולדת או יום נישואין או כל אירוע משמח אחר. אמא נתנה מתנות מקוריות מאוד והשקיעה המון מחשבה מאחורי כל מתנה.

למשל, בחתונות היא נהגה לתת מיחס עם קפה וסוכר, או גיגית של כביסה עם אטבים וקרש גיהוץ וכדומה. אמא ארגנה המון אירועי חסד. לדוגמה ייסדה והובילה במשך שנים את קריאת 'שמע ישראל' בערב הברית בכל בית בבית אל. הקימה את שוק הספרים המשומשים לטובת הורדת העלויות לפני פתיחת שנת הלימודים (השוק פעיל עד היום בכל קיץ). ארגנה חתונות לזוגות שהתקשו לממן את החתונה ותרמה מכל כולה לטובת החתונה – כולל הכורסא שלנו שהפכה לא פעם לכסא כלה מקושט. התנדבה ב'מועדון גיל הזהב' ויצרה קשרים מיוחדים עם זקני היישוב, ועוד ועוד. לא אשכח איך בכל שבוע פתחה אמא את הדלת בחום רב וחיוך אמתי לאישה ענייה שקיבצה נדבות דרך קבע ביישוב. היא תרמה לה ביד רחבה אבל דאגה גם לדבר, להכיר ולשמוע את צרותיה. לא אשכח גם את הסיפור ששמענו בשבעה על אדם מבוגר שהוצא מביתו עקב חובות וישב ממרר בבכי על ספסל ברחוב עד ששמע את אמי (אותה לא הכיר) מתיישבת לידו, מקשיבה, מעודדת ועושה טלפונים כדי לסייע לו להיחלץ מן הצרה. והכול בשקט וצנעה. לנו לא סיפרה דבר. לאמא היו כמה אהבות גדולות בחייה הפשוטים והתמימים, ללא ציניות בכלל (אלה לא התחברה, היא אף פעם לא הבינה את ההומור הציני שלנו): המשפחה, ארץ ישראל, חסד עם הזולת ותפילה. לאחר פטירתה מצאנו את הסידור הירוק הקטן שאמא הקפידה להתפלל בו כל עוד יכלה, ובו גילינו דף עליו רשומה בכתב ידה המעוגל והיפה רשימה ארוכה של שמות אנשים ונשים, זקנים וילדים עליהם התפללה. מי לרפואה ומי לזיווג טוב. מי לפרנסה ומי להצלחה בבעיות אחרות. לאור זאת החלטנו שנכון יהיה להנציח את זכרה דווקא בתרומת סידורים לילדי ראש צורים בשמחת תורה. אמא עבדה מספר שנים כמזכירה בשיבה התיכונית בבית אל, אולם הרבה מעבר לעבודתה כמזכירה, שימשה כאוזן קשבת וכתף תומכת לעובדי השיבה ולתלמידיה. במהלך השבעה שמענו סיפורים רבים על תשומת הלב האישית שהעניקה לכל אחד כולל הכנת תעודות הערכה ותודה למורים, מזכירות ותלמידים על כל מיני

תחומים. כל אחד זכה לתשומת לב מלאה כפי שמתאים לו באופן אישי. באחד הימים באלול תשס"ח חשה בכאב ראש ונפלה על רצפת הבית. בבדיקות התגלה גידול ממאיר במוח (GBM). אמא נותחה בהצלחה וכולנו נשמנו לרווחה כשהבדיקות הראו כי לא נותר דבר מהגידול. בטבת תשע"א, לאחר מספר חודשי התאוששות, היא הספיקה לנסוע לגולן כדי לסייע לאחותי לאחר לידת בתה, אולם שם חשה שוב בכאבים, ובבדיקות הסתבר שהגידול האלים חזר ובגדול. במהלך חודשי המחלה אמא נחלשה פיזית אולם נשארה צלולה לגמרי, והדבר הקשה ביותר עבורה היה לראות אותנו סועדים אותה יום יום עד הרמות האינטימיות ביותר. זו כמובן חוויה קשה, הן לאמא והן לנו כילדיה. גם אז דאגה לכל אחד וטרחה לשאול בשלומנו ובשלום העובדת הזרה עמה יצרה קשר חברי חם ואוהב למרות מצבה הקשה. בכ"ה באב תשע"א נקראנו בני המשפחה להוספיס בהר הצופים לאחר שהרופאים הבינו שאלו שעותיה האחרונות של אמא. עמדנו סביב המיטה, אבא ושבעת הילדים, אחזנו בידיה של אמא וקראנו פרקי תהילים. בנשימותיה האחרונות קראנו 'שמע ישראל' בדמעות וראינו את גופה המיוסר נרגע ומוסר את נשמתו חזרה לבורא. אני מתגעגע לאמא בכל יום ובעיקר בימי ההולדת או ביום הנישואין וכמובן חסרונה הורגש מאוד בברית של נדב ובבר המצווה של עמית, אליו הייתה קשורה באופן מיוחד. חסרה לי שיחת הטלפון והברכה במבטא האמריקאי, וקבלת המכתב עם כתב היד היפה בדואר. חסרה לי התמימות והצניעות של אמא. חסרה לי הדאגה שלה, והגאווה בכל אחד מילדיה ונכדיה.

הורי עם עמית

אמא נפטרה בגיל 62 וישנם עוד דברים רבים שלא הספיקה, כמו

ללוות את אחותי הקטנה לחופה,

אבל אני מתנחם בכך שזכתה לחיות חיים מלאים במסירות נפש, בעשייה, זכתה לגדל 7 ילדים

בריאים ו-16 נכדים מתוקים. אמא ביקשה לכתוב על המצבה רק את תאריכי לידתה ועלייתה לארץ

(היא הדגישה שאינה רוצה ציטוטים מ'אשת חיל' וכדומה. צניעות מיוחדת גם במותה). אמא נקברה באדמה שכה אהבה בארץ אבותיה – בבית אל.

אני אוהב אותך אמא ומתגעגע מאוד!
יהי זכרך ברוך!

גילה סאק

בית הספר ממ"ד דקלים – נא להכיר

אני עובדת בבית ספר מאוד ייחודי כבר 21 שנה. התחלתי כמטפלת באמנות ולפני 8 שנים קיבלתי על עצמי את השליחות של ניהול בית הספר. אז מה מיוחד בבית הספר? זה בית ספר לילדים ובני נוער עם אוטיזם. תלמידים שמתקשים לתקשר עם העולם. אני זוכרת שכאשר הגעתי לבית הספר לראיון עבודה אמרתי לעצמי: "ילדים שלא מתקשרים? תוכלי לשרוד כאן בדיוק שנה, אם בכלל!". בתום השנה הזו לא יכולתי לעזוב. זכיתי להכיר אוכלוסייה שלא הכרתי עד אז. התעוררה בי סקרנות. למדתי הרבה. נדרשתי להיות מאוד יצירתית בדרכי העבודה. למדתי להקשיב ולהשתמש בכל החושים שלי במפגש עם התלמידים, וגם התמלאתי הערכה ואהבה כלפי הלומדים.

אז מה זה בדיוק אוטיזם? אוטיזם זו הפרעה נוירולוגית שנולדים אֶתה. לאנשים עם אוטיזם – שימו לב שאני כותבת "אנשים עם אוטיזם" ולא "אוטיסטים", כי בראש ובראשונה הם אנשים... הלקות אינה המהות! – אז... לאנשים עם אוטיזם יש קושי בתקשורת – בשפה, בשימוש בה ובהבנתה, וגם בשימוש ובהבנה של תקשורת לא מילולית, שפת גוף, הבעות פנים וכו'. הם לא תמיד מבינים כללים חברתיים ולא תמיד מתנהגים על פי נורמות חברתיות. לפעמים רואים אצלם התנהגויות שנראות לנו "מוזרות". אולי הם קופצים, או מנדנדים את גופם קדימה-אחורה, או מוחאים כפיים, מסובבים חפצים. לפעמים גם רואים שהם נושכים את עצמם או נותנים לעצמם מכות בראש. ולכולם יש גם קשיים בחושים. הם לא חווים את העולם כמונו...

מגע מלטף יכול להתפרש ככואב אצלם. רעש יכול להציף אותם. לפעמים אור שמש או אור פלורסנט מפריע להם... וריחות וטעמים גם. הדרך שבה תלמידינו פוגשים את העולם מאוד מאוד שונה. לעתים קרובות העולם גורם להם מצוקה. מה עושים עם זה? איך עוזרים? בבית הספר אנו עובדים על כמה מטרות מרכזיות. אם אנו מאמינים שהבעיה המרכזית של תלמידינו נמצאת במישור הבין אישי נשים דגש על **קשר בין אישי**. אנו יורדים לגובה העיניים ופוגשים את התלמיד בתוך העניין שלו. ניתן למצוא מורה על הרצפה משחקת יחד עם התלמיד בסיבוב חפצים. לא משאירים אותו לבד עם העיסוק הקצת אובססיבי שלו אלא הופכים את זה למשחק – תורן, תורן... ניתן להוסיף לזה לימוד ולספור עד שחפץ מפסיק להסתובב, לומדים לספור!

לרוב התלמידים שלנו יש תפיסה חזותית מאוד טובה. אנו נעזרים בזה על מנת לתת לתלמידים שאינם מדברים דרך לתקשר – דרך תמונות וסמלים. אנו שואפים שכל בוגר (מסיימים בגיל 21) יצא מבית הספר עם היכולת להביע את הצורך, את הרצון, את הרגש שלו, בצורה שמובנת לזולת. אנו נשתמש בכל ערוץ שזמין לו – דיבור (רק לחלק קטן של תלמידינו יש יכולת דיבור), ג'סטות, שפת הסימנים, תמונות וגם שימוש באייפד יכולים להיות "שפה" עבור התלמיד, וכל מורה צריך לדבר בכל ה"שפות" השונות האלו. שמם דגש גם על פיתוח עצמאות... עצמאות על הגוף שלו, עצמאות בבית ובקהילה ועצמאות תעסוקתית בגילאים הבוגרים. בבית הספר אנו מלמדים את כל מקצועות הליבה של משרד

החינוך. אך כל הלמידה היא פונקציונלית ונלמדת בהקשר מעשי. לומדים חשבון במטבח הלימודי כאשר מכינים ארוחת בוקר וצריכים להכין סלט על בסיס כמויות שונות של ירקות. לומדים גאוגרפיה על ידי התמצאות במרחב הבית ספרי – שליחויות למזכירות, למשל. או לחילופין בשכונה לומדים אזרחות על ידי מבצע מחזור שכונתי או טיפול בגינה השכונתית. אנו לומדים מורשת בתפילה בכל כיתה, זה נע משירי קודש עד לתפילה ואפילו הנחת תפילין בכיתות של בוגרים. תלמידינו לומדים 56 שעות שבועיות וכמעט בכל ימות השנה... חול המועד סוכות, חנוכה, עד בדיקת חמץ ושוב עד ה-15 באוגוסט. הלמידה (והעבודה) היא עקבית ואינטנסיבית מאוד! אבל מה הופך את בית הספר שלנו לייחודי גם בין בתי ספר אחרים לחינוך מיוחד? הגישה והצוות. אנו מאמינים שכל תלמיד יכול... ללמוד, להתקדם, לתקשר. אנו מאמינים שהתלמידים שלנו רוצים להיות בקשר עם העולם אך לא יודעים איך, מאמינים שהתלמיד לא צריך להתאים את עצמו לבית הספר אלא שבית הספר צריך להתאים את עצמו לתלמיד... לפרופיל הייחודי שלו, לצרכים הייחודיים שלו.

אנו קולטים תלמידים עם אוטיזם מכל הארץ – תלמידים שנפלטו מבתי ספר אחרים על רקע קשיים התנהגותיים, ותלמידים שיוצאים מאשפוז פסיכיאטרי ולא מוצאים בית ספר שמוכן לקלוט אותם. אין תלמיד שלא נקבל ושלא הצלחנו לקלוט ולקדם. יש לנו תלמידים שמגיעים הלך-חזור בכל יום מקרית גת, מפתח תקווה, מבית אריה... בזכות ההצלחות שלנו והגישה הבית-ספרית המיוחדת, נבחרנו על ידי אגף המחקר והפיתוח של משרד החינוך להיות בית ספר המוביל ניסוי ומחקר בגישה – בתקווה שעוד בתי ספר יוכלו להיעזר בניסיון שלנו. והצוות. מה אני יכולה לספר על הצוות? לפעמים סטודנטים שואלים אותי "מה צריך כדי להצטרף ל'משפחת דקלים'?", ואני עונה: צריך את היכולת לתת "אהבת חינוך", להאמין בתלמיד ושגם יאמין בעצמו. להיות רגיש, גמיש, יצירתי. להגיב בצורה יציבה ומכילה למצבים מאתגרים. להבין שהתלמיד אינו אלים אלא תלמיד במצוקה ולהושיט לו יד לעזרה.

ואיך זה להנהיג צוות כזה? זכות גדולה! אם אתם רוצים ללמוד על אמונה, אהבה, מסירות ומקצועיות אני מזמינה אתכם לבקר!

בואו לאילת – חלק שני

לביאה כהן

הוא עין נטפים, שמימי מליחים ואינם ראויים לשתייה, ומי שינסה לשחות בו סביר להניח שיקבל מכה בקרסול כי זה פחות או יותר גובה המים בבריכת האיגום. עם זאת לאחר שטפונות, וכאלו פקדו את אילת רק לפני כחודש, יש מים מדהימים בגבים. אם תחפשו בעלי חיים תמצאו את היעל, ומי שיחפש טוב ימצא גם שפני סלע, זאבים, שועלים חרדונים ועוד. בתור התחלה אציע פה טיול ופעילות:

קניון שחורת (משפחתי, מעגלי):

ביציאה ממקום הלינה (סבבה, מפרגנת לכם על בית המלון...) תרשמו ב-WAZE "חניון לילה שחורת".

כשמדברים על אילת רובנו מדמיינים את בתי המלון, את הבריכה, את מפרץ הטורקזי המדהים על שלל הספורט הימי שהוא מציע ואת הקניונים הגדולים. אלו של השופינג. אבל מה אם אנסה להציע לכם ים מסוג קצת אחר וקניונים אחרים לגמרי? קדימה, הצטרפו אלי למסע קצר...

שמורת הרי אילת היא אחת השמורות היפות ביותר בארץ. יש בה את נופי המדבר הקיצוניים ביותר בישראל והטמפרטורות בחודשי הקיץ לרוב חוצות את קו ה-40 מעלות בצל. השמורה עשירה בתופעות גיאולוגיות ייחודיות. הרים תלולים, קניונים עמוקים (או בשם העברי: "מעוקים") ושלל צבעים של סלעים. המעיין היחיד בהרי אילת

למעשה אתם תסעו צפונה בכביש הערבה. הכניסה לשטח נמצאת מצפון לאבן הק"מ ה-10, ליד חורשה קטנה. שימו לב – לא ניתן לפנות שמאלה ישירות מכביש הערבה, יש להמשיך צפונה עד פנייה נוחה, לחזור דרומה עד לנקודה זו (שילוט לנחל שחורת ועמודי עמרם) ולפנות ימינה. הנסיעה בדרך טובה לכל רכב המסומנת בכחול ומתפצלת לאחר 2.5 ק"מ, במזלג פונים שמאלה בסימון השחור וממשיכים ישר כ-4 ק"מ עד פתח הקניון שבקצה הדרך.

הגענו למסלול...

נצעד בקניון בין קירות סלע גרניט שחור שבו

מעט מפלונים יבשים, (איזה כיף... טיפוס על יתדות ברזל) כק"מ וחצי עד סופו (שימו לב לסימון האדום שמפנה ימינה כי אם לא... תגיעו למסלול מאד ארוך. וזה לא להפעם).

מכאן ניתן לחזור בקניון באותה דרך או לגוון ולעלות ימינה בסימון האדום, כ-5 דקות עלייה אל אוכף שממנו יש תצפית יפה על הר אמיר (אחלה מסלול אגב, מי שקצת יותר בעניין, אשמח להמליץ) והגבעות הצבעוניות. מכאן יש לעקוב טוב אחר הסימון האדום היורד מערבה, שאחרי 400 מטרים מתעקל ימינה ואחרי עוד 400 מטרים נפגש עם

גשם בעתו

חנה דרורי

בנשמתו. אנו, בני הדור השני בארץ, ספגנו מהורינו את האמונה שגידולי החקלאות לסוגיהם, וכמובן חיטה ושעורה, גפן, תאנה ורימון, זית ותמר, הם חלק בלתי נפרד מתקומת עם ישראל בארצו.

עם עזיבת משפחת רבקה ואמנון כהן את ראש צורים היה צורך למלא את מקומה של רבקה בהפעלת התחנה המטאורולוגית. משום מה זכיתי ופנו אלי לקבל את התפקיד, נעניתי לבקשה.

"האם ירד גשם בשבוע הבא? ושלג? אינני יודעת, אני מודדת את מה שכבר היה, ולגבי מה שיהיה – יש להקשיב לחזאים". דו שיח זה שכיח מאוד בעונת הגשמים. וכשהגשם מתמהמה לבוא – "נו, מה עם הגשם?" (להזכירכם: אני חנה, לא חוני...). אך גם בגשם שכבר ירד יש התעניינות, בעיקר מצד מי

שגדל בארץ וחווה את שנות הבצורת הקשות (1956–1962, 1989–1991 ועוד), ובמיוחד מצד מי שהחקלאות

כעת הועבר מקל השליחים אלי ולעקיבא יעיר (חקלאי בכל רמ"ח אבריו) שהצטרף משימה.

לאחר תקופת מה צמצמנו את המדידות לפעמיים ביום, בוקר וערב, ומזה כחמש שנים נעשית תצפית אחת ביממה מדי בוקר בשעה 6:00 לפי שעון גריניץ', כלומר בחורף בשעה 8:00 ובקיץ ב-9:00.

קצת על תולדות התחנה כפי שכתב אמנון כהן (ההערות בסוגריים באותיות קטנות הן תוספות שלי):

לפי הנתונים שבידנו התחנה המטאורולוגית של ראש צורים הוקמה בדצמבר 1970. הצופים הראשונים היו אביטל (בר לב) ומתניה בית יצחק (אחות ואח מטירת צבי שהיצו לכאן במסגרת e.e. של תנועת הקיבוץ הדתי). אנו התחלנו להפעיל את התחנה לאחר מלחמת יום כיפור (כחלק מההכנות ששיתי לקראת הקמתה של הרפת בראש צורים).

באותה תקופה השירות המטאורולוגי דרש התחייבות ממזכירות הקיבוץ להפעלה סדירה של התחנה, ומכתב התחייבות שכזה אכן נשלח אליהם. עם הקמתה של הרפת ב-1975 עבר עיקר האחריות על הפעלת התחנה לרפת (רפתה כהן שניאלי טבע וסביבה היו והינם חלק בלתי נפרד מחייה. וכן היא הייתה אחראית על דיר היונקים ברפת) שנצורה מחברים שהחליפו אותה במיצוץ התצפיות בעצת הצורק. רפתה התמידה במיצוץ התצפיות עד לצליבתנו בסוף שנת 2000. הנתונים שנאספו בשנים ראשונות אלו עלו בתכנון מבנה הרפת כפי שהיא צומדת כיום.

במשך השנים מאזר הנתונים שימש גם את הילאנים בבדיקת מודל הנהלת התרמאלה הודו ואת אנשי המטע במודל לחיזוי הופעה של עש התפוח. נתוני ההתאדות משמשים גם כיום לתכנון ההשקיה.

בשנים הראשונות עלחנו מדי חודש בחודשו פנקס לתצפיות לשירות המטאורולוגי.

בשנת 1992 עודדה התחנה לתחנה סינופטית וצברנו לדיווח במחקר מטאורולוגי של פצעים ביום (ואז הציג השלל הצדוף...).

בכנס ארצי של השירות המטאורולוגי הוצגה לנו תוצרת תחנה מטאורולוגית מציננת לשנת 1995/6. בשנות התשעים נוספה התחנה האוטומטית שפועלת במקביל לתצפיות בתחנה.

עד כאן דברי אמנון. אוסיף לדבריו שהתחנה האוטומטית משדרת למרכז השירות המטאורולוגי נתוני רוח, טמפרטורה וגשם. המדידה הידנית של הגשם מהווה גיבוי למדידה הנ"ל. נוסף על כך, אני מדווחת על ההתאדות היממתית כפי שהיא נמדדת בגיגית שמוצבת במתחם התחנה, על תופעות כמו ברד, שלג, ערפל, אובך, וכן עננות – כמות וסוגי העננים. דבר זה מחייב אותי להרים ראשי לשמים וכן להשקיף על כל הסביבה. "על הדרך" אני גם זוכה לצפות במופעי תעופה מרהיבים של הציפורים שקבעו את מושבן על גגות הרפת. המופעים בחינם! מומלץ! לסיום, אגלה לקוראים שחלומי היה לעסוק בחקלאות בשדות או במטעים בהם התאהבתי עוד בימי נעוריי בשדה אליהו. עם סיום לימודיי בביה"ס ולקראת הגיוס לצבא בשנת 1967, בית ספר שדה כפר עציון שהוקם זמן קצר לאחר עליית כפי"ע להתיישבות בגוש, ארגן טיול לסיני. אנו, מספר חברי לקראת גיוס ועוד מספר חברים משדה אליהו החלטנו לצאת לטיול. בדרכנו לנקודת היציאה בתל אביב אחד הטנדרים התהפך עקב תקלה טכנית, ומצאתי את עצמי מוטלת בצד הדרך ללא יכולת לזוז. ב"ה לאחר תקופה ממושכת חזרתי לעמוד על רגליי, אך חלום החקלאות נשאר בגדר חלום. למרות זאת למדתי בפקולטה לחקלאות ברחובות לתואר ראשון, אך החיבור שלי לשטח נעשה במשך השנים באמצעות הניירות בהנהלת החשבונות, וב-16 השנים האחרונות גם התצפיות בתחנה המטאורולוגית תורמות את חלקן, וכמובן שהגשם הוא הדבר המרגש ביותר. שנוכה לברכת ה'!

ועדת קהילה

ביקשנו ממשפחות בראש צורים לענות בקלילות על כמה שאלות היכרות, והתוצאה לפניכם.

משפחת שטרן

היא איילת לבית זאבי, בת 39. גדלה במעלה גלבע והושעיה, בת שבת ברמה בסניף הושעיה, עובדת בבית ראשית. אוהבת: ללמוד, ללמד, לטייל ביחד ולצייר.		הוא עודד, בן 42. גדל בגבעת מרדכי בירושלים, בן שבת הצבי בסניף עזרא גבעת מרדכי, עובד ב"טבע" בהר חוצבים. אוהב: לשחק עם הילדים וטיוולים משפחתיים.
ילדים זה שמחה מאור (15), שירה (13), כרמל (10), הדר שושנה (6). מיקום ביישוב: ב-32, רחוב חלמיש. גרנו בעבר: אלקנה, מודיעין ואלוני.		

1. אילו היו כותבים ספר על חייך, מה היה שמו?
למידה מתוך אהבה.
2. מה הדבר שמרגש אתכם במשפחה שלכם? ארוחות
שבת ביחד.
3. באיזו מדינה הייתם רוצים לבקר, ומדוע? להמשיך
ולטייל בארץ היפה שלנו.
4. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל? חתול.
5. אילו יכולת להיות נוכח באירוע מהעבר של
משפחתך? באיזה היית בוחר?
6. יומן ממוחשב או יומן נייר? עודד – יומן ממוחשב,
איילת – יומן נייר.
7. ספר או סרט? גם וגם.
8. מה עדיף למצוא בבית, גיוקים או עכברים? לא זה
ולא זה...
9. סטייק או לזניה? עודד – סטייק, איילת –
סלט מושקע.

משפחת דרור־רנבאום

היא

כהתיה לבית
רנבאום, בת 31.
גדלה במעלה מכמש
ובולטימור –
ארה"ב,
בת שבט קוממיות
בסניף מעלה מכמש,
עובדת ב"סיפור
חוזר" בירושלים.

אוהבת:

לזוז, לסרוג,
לתפור ולבשל.

מיקום ביישוב:

ברחוב לשם, מול הפרגולה.

הוא

יעקב לבית
דרורי, בן 30.
גדל בראש
צורים, בן שבט
קוממיות
בסניף ר"צ,
עובד החברה
להגנת הטבע
בירושלים.

אוהב:

לשבת, לקרוא,
לכתוב ולבשל.

1. אם היה לך כוח על – מה הוא היה? ולמה?
- יעקב – לנסוע בזמן, כהתיה – לעוף.
2. אילו היית בונה את בית חלומותיך באיזה בחדר היית משקיע את עיקר מחשבותיך?
- מטבח, וחדר עבודה (=יצירה/משחקים).
3. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם? יעקב – ארון ספרים, כהתיה – כיסא נדנדה.
4. מה המקום האהוב עליכם בראש צורים (מחוץ לבית)?
- כביש הכניסה לקיבוץ, בגלל הנוף...
5. דמות שאֵתה היית רוצה לעשות חברותא? למה?
- יעקב – מאיר אריאל ז"ל, כל הקלטה שלו מרתקת. כהתיה – הרב יונתן זקס, בגלל
- הראייה המורכבת שלו והאופן שבו הוא חווה את העולם כמקום עשיר ללא פחד.
6. הודו והמזרח או אירופה וארה"ב? אנחנו לא ברורים.
7. אוכל ביתי או אוכל קנוי? ב-י-ת-י.
8. חליפת טוקסידו או טי שרט? סוודר.
9. קיץ או חורף? יעקב – בקיץ: חורף, בחורף: קיץ. כהתיה – חורף, ואם אפשר שירד שלג...
10. סמארטפון או טלפון קווי? יעקב – יונת דואר, כהתיה – ווקיטוקי.
11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...
- אנחנו ממש מבולגנים...

הרפואה הסינית מתבוננת בעולם, ומנסה להבין את הכוחות הפועלים בו. היא מתייחסת אל החיים כאל משהו שמתרחש במחזוריות קבועה. במעגלים. יש סדר מסוים לכל צורות החיים.

בשלב הראשון מתרחשת הלידה, אחריה מתפתחת הצמיחה, אחרי הצמיחה מגיעה הבגרות, אחרי הבגרות מתחילה דעיכה ואחרי הדעיכה, מגיע המוות. המחזוריות הזאת מתקיימת בכל אלמנט בסביבה החיצונית ומובנת היטב כאשר מתבוננים על עונות השנה. הרפואה הסינית גורסת כי אותם כוחות ומנגנונים הפועלים בעולם – פועלים גם על גוף האדם, מכאן שאם נבין מה קורה בכל עונה ונראה איך בעונות השונות הדברים משתנים סביבנו, נוכל לדעת כיצד להכין את גופנו לקראת העונה הבאה, ולעבור אותה כשאנחנו במיטבנו. שהרי אם נרצה או לא, גם אנחנו חלק מאותה המחזוריות, ואם כך גם ההרגלים ואורח החיים שלנו צריכים להיות מותאמים. אם הסתיו מסמל דעיכה, החורף מסמל את המוות. אבל – אפשר להירגע – לא במובן הפיזי והסופי של המילה, אלא במובן של השלמת מעגל מחזורי אחד, לקראת פתיחת המעגל הבא, שהוא ההתחדשות של האביב. ואם אנחנו רוצים לצלוח את החורף, שהוא סיום המעגל הנוכחי ולאגור כוחות לקראת התחלת המעגל החדש בבוא האביב, עלינו להיערך בהתאם. ברפואה הסינית אנחנו שמים דגש רב על מניעת מחלות. בכתבים הקלאסיים נמצאות הנחיות רבות לקיום אורח חיים בריא, מתוך ההבנה שעדיף למנוע מחלה מאשר לרפא אותה.

ה- HUANG DI NEI JING "ספר הרפואה הפנימית של הקיסר הצהוב", הוא הספר שהניח את התשתית הפילוסופית לרפואה הסינית כפי שהיא מוכרת כיום. הוא בנוי, קצת בדומה לספר הכוזרי, בצורה של דו שיח בין הקיסר לרופאו האישי בנושאי פילוסופיה שעליהם מבוססת הרפואה הסינית. בפרק השני של הספר, משוחחים הקיסר ורופאו על "חיים נטולי מחלות" אם

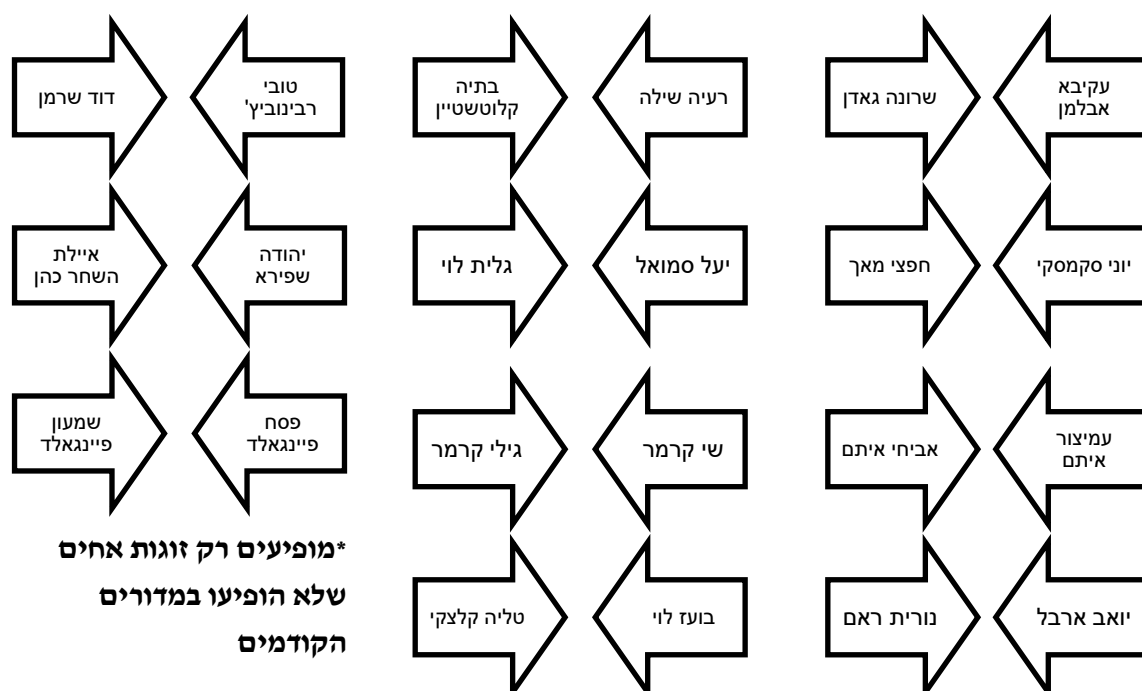
נערכים לשינוי העונה לפני הגעתה. הקיסר הצהוב מסכם ואומר: **"בימי קדם החכמים טיפלו במחלות בעזרת מניעתן, עוד לפני שהתרחשו. בדיוק כפי שמושל או קיסר נבון נוקט בצעדים הכרחיים בכדי להימנע ממלחמה. טיפול במחלה שפרצה הוא כמו דיכוי מרד לאחר שפרץ. אם אדם חופר באר כאשר הוא צמא או מחשל כלי נשק לאחר פרוץ הקרבות, אין אלא לשאול: האם אין זה מאוחר מדי?".** ובאמת הרבה פעמים, כבר בחודשי הקיץ והסתיו נכוון את אופי הטיפול לחיזוק המערכת החיסונית והכנת הגוף לחודשי החורף. אבל היות שכרגע אנחנו כבר בעיצומו, לפחות כמה טיפים ומחשבות שיעזרו לנו לצלוח אותו על הצד הטוב ביותר. אז מה בעצם קורה בחוץ בחורף? הימים מתקצרים, השקיעה מקדימה והזריחה מתאחרת. הצמחים נבולים, אין צמיחה מחודשת. הזרעים נמצאים בתוך האדמה, אוגרים מים וממתנינים. בעלי החיים פחות מסתובבים בחוץ. חלקם בתרדמה. השלג יורד בשקט ומכסה את הכול (טוב, אצלנו לפחות פעם בעונה...). והאווירה כולה היא של התכנסות והפוגה. מעין פסק זמן. נו אז...? אז גם אנחנו ננסה להתאים את עצמנו לחוץ. להוריד הילוך. להיכנס לאווירה יותר מכונסת ורגועה. ננסה ללכת לישון מוקדם יותר לפני שמתחיל ממש להתקרר, ולקום מאוחר יותר כשהאדמה כבר התחילה להתחמם מקרני השמש (כל ההורים מגחכים לעצמם...). נמעיט בפעילות מחוץ לבית ובכלל זה פעילות גופנית מאומצת ששואבת מאתנו הרבה אנרגיות וגורמת לנו להיות חשופים לרוחות ולקור (כן, אני מדברת אליכם, רצי ראש צורים...). נקפיד על לבוש חם ובמיוחד באזור הצוואר והכתפיים (צעפים וכדו'), משם לקור ולרוחות קל יותר לחדור לגוף ולעורר מחלות. ובעיקר נשתדל יותר להתכנס פנימה ולאגור אנרגיות לקראת האביב שהוא תקופה של פריצה החוצה והתחדשות. מה עוד? ברפואה הסינית יש הרבה נקודות דיקור שמטרתן לחזק את הגוף ואת המערכת החיסונית באופן כללי. כמו כן מי שיש לו

נקודות תורפה ידועות שהוא סובל מהן בדרך כלל בחורף (דלקות גרון, דלקות ריאות, שפעת וכדו'), ניתן לחזק אותו בדגש ספציפי לאותן מחלות. נוסף על כך, לקראת החורף נשתמש יותר באביזר שנקרא "מוקסה". המוקסה עשויה מצמח הלענה שעבר דחיסה וניתן להשתמש בו בצורות שונות. הנפוצות שבהן הן מקל מוקסה שנראה כמו סיגר קובני (לא להתלהב, לא מעשנים את זה...), וגלילי מוקסה קטנים שמוצמדים לקצה החיצוני של המחט. את המוקסה מדליקים והיא בוערת לאט-לאט ומתוך כך מחממת את הגוף בנקודות הרלוונטיות.

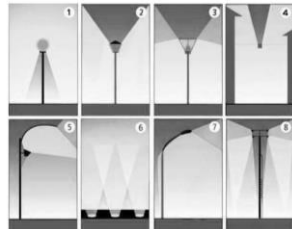
מה לגבי תזונה? או. בהחלט נקודה חשובה. לכל מאכל בראייה הסינית יש תכונות משלו. מאפיינים. החל מטעם דומיננטי, יכולת לחמם או לקרר, השפעה על איברים מסוימים ועוד. גם לצורת הבישול של האוכל יש השפעה על האנרגטיקה שלו. בחורף נעדיף מאכלים מעט מלוחים ומרים, שעוזרים לכנס את אנרגיית הגוף פנימה. בעיקר נכוון למאכלים שמשפיעים על הכליות, כיוון שהן איבר שדומיננטי יותר בחורף

(יש להיזהר כמובן במאכלים המלוחים ולהוסיף מלח בזהירות, שהרי יותר מדי מהם דווקא עלול לפגוע בגוף... הכל שאלה של איזון). נעדיף מאכלים שבושלו בישול ממושך כמו למשל מאכלי קדירה לסוגיהם, מרקים, דייסות וכדו'. המזונות המומלצים בחורף הם ירקות שורש, קטניות כהות, זרעים ואגוזים קלויים, עוף או בשר (בניגוד לדגים שנחשבים למזון מקרר). התבלינים המומלצים הם שום, ג'ינג'ר, קינמון, פלפל שחור, כורכום, כמון ועוד. כדאי מאוד להמעיט במוצרי חלב וירקות לא מבושלים, שלהם תכונות מקררות (אגב, צמחים כמו לואיזה, נענע, מנטה וכדו', שאנחנו מאוד אוהבים לשים בכוס התה שלנו, דווקא נחשבים לצמחים מקררים...). אז מה בעצם אני אומרת? היכנסו הביתה, הדליקו את החימום, התלבשו היטב ושבו לכם עם המשפחה או עם ספר טוב וקערת מרק עשיר ומחמם (למביני עניין אפשר לחלופין גם כוסית של אלווהול טוב [לא בירה!], עושה ת'עבודה... [מעל גיל 18! ברור!]). ופשוט פרגנו לעצמכם תקופת מנוחה ואגירת כוחות. עד בוא האביב. חורף חם ונעים, ובעיקר בריא.

מי אח של מי? *

נזק של ממש לחיי הטבע, מאחר שפעילות רבה מאוד של בעלי חיים מתרחשת דווקא בשעות הלילה. (זיהום אור בישראל והשפעתו על הטבע, רשות הטבע והגנים). גופים שונים פועלים על מנת להתמודד ולהפחית את זיהום האור, הן בשמורות הטבע, והן במרחבים הציבוריים. כדוגמה לכך, הגישה רשות הטבע והגנים את מכתש רמון כמועמד להכרה כשמורת אור כוכבים. כמו כן, ישנה קבוצה של מתנדבים בשם "אור מכוון" הפועלת לשפר ולכוון את תאורת החוצות ולהקטין את הפגיעה באזרחים ובטבע שנגרמת מזיהום האור.

תאורה נכונה

הדלקת נרות חנוכה מאפשרת לנו את ההתבוננות על התאורה שלנו גם בבית וגם כלפי חוץ. היא מזמנת לנו את האפשרות להאיר בתוך החושך, מבלי לפגוע בחשכת הלילה שאנו והסובבים אותנו זקוקים לה. **בניגוד לנרות שבת שתפקידם הוא להאיר את סעודת השבת ואת הבית. האור של חנוכה נברא כדי להיות, לדלוק. אנחנו מדליקים אור שכל תפקידו הוא עצם קיומו – שנראה אותו בלי שום הארה עלינו... זהו המקום שבו החושך משחק תפקיד, אנחנו צריכים את החושך כדי לראות את הנרות. חנוכה לא היה יכול להיות בקיץ, באור. דווקא העדר התאורה הבאה מבחוץ היא זו הנותנת מקום לאור עצמי. אור שהוא עצמי במהותו שאינו מאיר את האחר אלא משאיר לו מקום להאיר מעצמו. אנחנו לא מדליקים חנוכיה בלפידים ואבוקות – המצווה היא דווקא בנרות – נקודות אור קטנות...** (אורי בן דוד, "לילה כיום יאיר" – ניצוצות מחג האור, הדובה הגדולה – אסטרונמיה תצפיתית).

"לאבד את החשיכה" - סרטון

הדלקת נרות חנוכה. נר איש וביתו. אנו מוסיפים והולכים כדעת בית הלל. בכל יום מימות החנוכה אנו מדליקים עוד ועוד נרות – מוסיפים אור בעולם. מוסיפים טוב בעולם. מגרשים את החושך.

...הגילוי שהאדם יכול בכוחות עצמו להדליק אור. לא רק השמש מאירה בעולם, יש גם מקור אור אנושי: מדורה ונר, עששית ונורת הלוגן. האפשרות של האדם לשפשף שני עצים לניצוץ וליצור אש היא רק נקודת התחלה. האש, הדבר הראשון שהאדם יוצר בעולם פותחת בפניו את דלת הפיתוח והטכנולוגיה כולה. ואולי אפשר להביט על ההתפתחות המדעית-אנושית על פי התפתחות אמצעי התאורה שלה. התפתחות שאפשר לסכם אותה במילים מוכרות: באנו חושך לגרש...

(אורי בן דוד, "לילה כיום יאיר" – ניצוצות מחג האור, הדובה הגדולה – אסטרונמיה תצפיתית).

האור נחשב בעינינו כדבר טוב. כמקור לכל הטוב. אור השמש מאפשר את החיים – את גדילתם וצמיחתם של כל היצורים בטבע.

אך האם ידעתם שהאור עלול גם לזהם?

זיהום אור הוא תוצר לוואי של ההתפתחות התעשייתית ומוגדר כעודף אור בשמי הלילה. הוא נובע מתאורה מלאכותית שאינה ממוקדת במטרתה בלבד וגורמת להפצת אור מיותר. (ד"ר נעם לידר, 'ויהי חושך', בשביל הארץ).

גם בלילה, "בשעות החשיכה", אנו מוצפים באור. פנסי המכוניות, תאורת הרחוב והבתים. נוסף על כך את תאורת הבניינים ושלטי החוצות בערים. מרבית תאורה זו אינה יעילה מכיוון שהיא מספקת אור מעבר למה שבאמת נחוץ, ומאירה את השמיים במקום את מה שאנו באמת רוצים להאיר.

חשוב להבחין בין זיהום אור אסטרונמי, שמעלים את המראה של הכוכבים בשמי הלילה, לבין זיהום אור אקולוגי, המשפיע על בתי גידול של בעלי חיים. הראשון הוא מפגע אסתטי, כזה הפוגע בהנאה שלנו מחשכת הלילה, המביאה עמה עושר של כוכבים מנצנצים, שנראים באופן קלוש למדי מהערים ובקרבתן. הזיהום מהסוג השני מביא עמו

בכניסה לחדר העבודה. מעבר לשולחן הכתיבה בצבץ זוג רגליים בנעלי בית מוכרות.

כעת

כולם קפצו על רגליהם והביטו באנשים שמחוץ לחלון. גבי בהה באיש העומד בראשם, הוא לבש חליפה בצבע כחול כהה, ענב עניבה אדומה מפוספסת והניף מקל הליכה כבד לעבר הזוגיות. המכה הראשונה סדקה קלות את הזכוכית, עניבה אדומה הניף את המקל שנית אך לפני שהנחית מכה שנייה, כבה האור בבית. "כולם, לכאן!", נשמע קולה של פרופסור מיכאל בחשיכה העמוקה, "למטבח!". היא ניתקה את החשמל, הבין גבי. הוא נע לכיוון קולה, שומע נקישות רהיטים הנופלים על הרצפה והגיח אל תוך המטבח שהיה מואר קלושות באור שחדר מתחת לדלת האחורית. שני ושחור הגיעו רגע אחריו. מאחוריהם נשמעה מכה נוספת על החלון שסירב בינתיים להישבר. "מהר!", דחקה הפרופסור. "אחרי!", היא פתחה את הדלת. כנראה שהפורצים, יהיו מי שיהיו, לא הבינו עדיין שיש כניסה נוספת לבית, מכיוון שמעבר לדלת לא נראתה נפש חיה. גבי החל ללכת אחרי הפרופסור עם שני הגברים האחרים אך נעמד במקומו כשהבין ששכח משהו. "הקופסה!", קרא ופנה לאחור. הוא חזר לסלון וגישש את דרכו אל השולחן. ידו מצאה את הקופסה שבריר שנייה לפני שנשמע קול התנפצות זכוכית והחלון העיקש נכנע לבסוף. הוא חטף את הקופסה ופנה מהר בחזרה למטבח, שומע מאחוריו מישו נובח פקודות. הוא התגנב חרש למטבח, מתפלל שאין לנבלים מאחור פנסים. הדלת האחורית עוד הייתה פתוחה, גבי חמק החוצה אל הלילה הרטוב סגר בעדינות את הדלת ומצא עצמו עומד לבדו בחצר הבית. הפרופסור והאדונים שיי"רשיין לא נראו בסביבה. "פסססט", הוא שמע לפתע,

בפרקים הקודמים קיבל גבי מכתב מסבו המנוח ובו שליחות לפתור תעלומה מסתורית ובעלת חשיבות. במכתב הנחה הסב את גבי לפנות לשלושה אנשים ולבקש את עזרתם בפתרון התעלומה. החבורה הנאספת החלה בתהליך הפתרון כשאורחים לא קרואים הופיעו...

שבועיים קודם לכן

גבי רץ. המדרכה התמזגה לקווים מטושטשים תחת רגליו, עצים ועמודים חלפו ביעף מצדדיו, הרוח הצליפה בפניו. הוא קרב אל פינת הרחוב שבו שכן בית סבו וכמעט התנגש במישהו שהגיח בריצה במעבר לפינה. גבי מעד ועיקם קמעה את קרסולו. האיש שבא ממול רטן משהו לא מובן והמשיך בריצתו. גבי בהה בו מתרחק במהירות, וחשב שהברנש בחר לבוש מוזר לריצה. האיש לבש חליפה מלאה בצבע כחול כהה, ענב עניבה אדומה מפוספסת ונשא מקל הליכה כבד בידו. גבי, עדיין המום, התיישב לרגע על ספסל סמוך. כאן ישב עם סבו לפני כמה חודשים לאחר שהחליט לעזוב את בית אביו, הרהר בעודו מעסה את קרסולו הדואב. הוא זכר כיצד גרד קליפות צבע יבשות, משאיר פצעים חומים בספסל הירוק, כשהקשיב לדברי סבו. "הסיפור הזה עם אביך...", הסב נאנח ונענע בראשו. "לעתים, גבי יקירי, אנחנו חייבים להפסיק לברוח מהצרות שלנו, ופשוט לזקוף את ראשנו לעומתן". הוא הניח יד קמוטה אך איתנה על כתפו של גבי וחייד, "אבל במקרה הנוכחי, זאת צרה שעדיף להניח לה לעת עתה". גבי חייד עתה גם הוא כשנזכר ביום שסבו אסף אותו תחת כנפיו. הוא קם, בחן את רגלו כמה רגעים והמשיך בריצה עד לבית סבו. הוא התמתח כמה דקות ונכנס פנימה. "סבא?", קרא, "חזרת?". לא נשמעה כל תשובה. הוא הלך לעבר חדר העבודה של סבו, חלף על פני העציץ התלוי באמצע המסדרון, עציץ ששימש הסוואה לחוט שמשך את הסולם הנשלף של עליית הגג, ונעצר באחת

"לכאן". ראשו הגרום של מר שחור הציץ מעל לגדר של החצר השכנה, "מהר", הוא הושיט יד ארוכה מעבר לגדר. גבי הידק אחיזתו בקופסה ביד אחת ותפס בידו של שחור בשנייה, ספק מטפס ספק נמשך אל ראש הגדר. בדיוק כשהעביר את רגלו האחת מעל הגדר, חזרו חלונות הבית לשפוף אור על חשכת הליל. גבי נבהל מן הבוהק הפתאומי, איבד את שיווי משקלו ונחת בסבך השיחים שבשולי החצר השכנה. רטוב ומרוט ומבליע אנקה הוא תר אחר הקופסה שנפלה עמו ולבסוף הזדקף, מנער ממנה בוץ ועלים. הוא הרים ראשו וגילה שלושה פרצופים מביטים בו בשעשוע, אדישות ומורת רוח. ההבעה האחרונה נחה על פניה של פרופסור רות. "כל כך דומה לסבך", צקצקה בלשונה. "האם שכחת שאנחנו מנסים לשמור על שקט?". היא פנתה בלי לחכות לתשובה. "אנחנו צריכים להגיע

למקום בטוח. יגאל, אבנר, אתם מכירים מקום שכזה?".

שני האדונים – לבושים במעיליהם, הופתע גבי הרועד לגלות – החליפו מבטים. "איזו שאלה, פרופסור!" מחה מר שחור. "אני יכול לחשוב על מקום או שניים שיתאימו לצרכינו", הפטיר מר שני וישר את צווארון מעילו. הפרופסור סימנה להם להוביל את הדרך וכולם יצאו למשעול הצר שעבר מאחורי הבתים. הם שירכו את דרכם בדממה עד שיצאו לרחוב הדומם. ברגע שהגיעו מתוך המשעול נחה עליהם אלומת אור רחבה ומסנוורת. "הנה אתם", הבקיע קול מאחורי האור, נשמע כמברך חברים נשכחים. "חיפשנו אתכם בכל מקום".

פרופסור רות שוב התעשתה ראשונה. היא סבה בחדות לעבר גבי שעמד מאחוריה ודחפה משהו מרשרש בידו. "רוץ, גבי. ברח!" גבי רץ.

רחלי אבלמן

חנוכה – מתכון של חן ואלון מהתכנית "בייק אוף", תהנו!!!

מיני רוגלעך פריך מצופה קוקוס

הם קטנים ומהממים ולא דורשים שום מאמץ!

לבצק:

- 1.5 כוס קמח.
- 1 ביצה L.
- 1 כף סוכר.
- 1/4 כוס מים.

לסירופ:

- 1 כוס סוכר.
- 1 כוס מים.

חצי כפית תמצית וניל איכותית.

לציפוי:

קוקוס.

אופן ההכנה:

מערבבים את כל חומרי הבצק ולשים לבצק רך. ממשיכים ללוש עוד כחמש דקות, עוטפים בניילון נצמד ונותנים לבצק לנוח כשעה בטמפרטורת החדר.

מרדדים את הבצק דק דק, עד שהוא כמעט שקוף, חותכים למשולשים (לא אחידים בגודלם) ומגלגלים לרוגלעך.

מחממים שמן לטיגון עמוק (כ-5 סנטימטר) ומטגנים את הרוגלעך משני הצדדים עד להשחמה.

בסיר קטן מבשלים את כל חומרי הסירופ עד שהסוכר נמס ועוד קצת.

טובלים את הרוגלעך בסירופ ומגלגלים בקוקוס.

"יופי. עכשיו תן גז... מצוין זה עובד כמו חדש, עשית עבודה טובה, אילן".

יצאתי מההונדה סיביק של בן עמי ולחצתי לשמעון את היד. אני עובד אצל שמעון כבר שמונה שנים. מפשפש למכוניות בבטן. סגרתי את מכסה המנוע, לא לפני שנתתי עוד הצצה בקרבורטור. קודם, עשיתי לו מסאז' שוויד בשמן מנועים וזהו... עובד... ככה זה, כשאתה יודע איך הכל אמור לעבוד אין לך שום בעיה למצוא תיבעיה וליתקן אותה. עכשיו הוא כמו חדש.

אני אוהב את הביטוי הזה "כמו חדש", אבל אני לא אומר אותו אף פעם בקול רם. רק שמעון יכול להגיד "כמו חדש" ולהישמע אמין לחלוטין. "אילן, תראה מה הגברת צריכה", שמעתי את שמעון צועק לי מלמעלה.

לקחתי את הסמרטוט לידיים והלכתי לכיוון הפזיז מאתיים ושש שחנתה ליד הדיהטסו אפלאוז של פיכמן.

ליד ההגה ישבה הגברת, היא התעסקה עם משהו במושב שלידה. השיער שלה היה אסוף בסיכה ורודה כמו של ילדות. היא בטח משחררת שם איזה תינוק מהכיסא, חשבתי. לא היה לי כוח, חצי שעה לפני שסוגרים, להסביר למישהי, שלא מבינה כלום בחיים, מה הבעיה שלה ועוד להיות נחמד לאיזה זאטוט מרוח בשוקולד.

היא פתחה את הדלת ויצאה החוצה. בחיים שלי לא ראיתי מישהו יוצא ככה מאוטו.

הפוך. כמו שנכנסים רק שככה היא יצאה. היא הסתובבה לכיווני ובידיים שלה שתי כוסות קפה של ארומה. שתיים.

התקרבתי אליה. היא כנראה ראתה את הסימן שאלה על הפנים שלי כי היא מיד אמרה, "אצלי... זה תמיד בזוגות, אחד רותח ואחד פושר". הנהנתי בהבנה סתומה. "אני איריס", היא הניחה את אחת הכוסות על גג האוטו והושיטה לי יד. היא לא מגיעה הרבה למוסכים, כנראה. אף לקוח לא לוחץ למוסכניק שלו את היד.

המשכתי לנגב את הידיים שלי בסמרטוט ועשיתי את עצמי עסוק בלהוריד כתם עקשן במיוחד. היא לא הבינה את הרמז, היד שלה נשארה באוויר. הייתה לה יד קטנה, לבנה, מאוד לבנה. על הציפורניים שלה היה מרוח לק ורוד כמו בזוקה והיו לה על כף היד כתמים אדמדמים. בטח מהקפה. זה הרוחת.

היד שלי הייתה שחורה. מאוד שחורה. "אה", היא הבינה וחייכה במבוכה. "לא נורא, שטויות, לכל אחד יש לכלוך איפה שהוא, אז עדיף כזה שמיד רואים". היה במה שהיא אמרה משהו פוזל, היא דיברה עליי או על עצמה? "מה הבעיה?"

"מה הבעיה?", היא חזרה על השאלה שלי. "הבעיה היא עם אנשים שמסתירים את הכללך שלהם, אתה לא חושב?"

"מה הבעיה עם האוטו?", עניתי. ולא, אני בדרך כלל לא חושב, בטח לא כשיש עוד אנשים בסביבה.

"אה". היא לקחה לגימה ארוכה מהקפה... "יצאתי מהעבודה, הלכתי לקנות קפה, אני חייבת לשתות קפה בדרך, אחרת אני נרדמת, ואחד לא מספיק לי, אתה יודע. נכנסתי לאוטו, התנעת, הכל היה בסדר, העברתי לדרייב ולחצתי על הגז אבל האוטו לא מגיב, זאת אומרת מגיב בקושי, בכל זאת הצלחתי להגיע עד אליך".

היא אמרה את האליך בצורה כזאת שמשכה את המבט שלי אל הפנים שלה, איך לא שמתי לב לפנים האלה עד עכשיו. היו לה פנים. לפעמיים קפה היו פנים. היה בהם יופי מהסוג שרואים בסרטים שאני לא סובל, כאלה שהכרזה שלהם נראית תמיד מסתורית, מושכת, אבל איך שאתה רואה את רשימת הפסטיבלים שהסרט זכה בהם בפרס, אתה בורח לסרט החדש של שוורצנגר. "זאת אומרת אתם", היא הדגישה את ה'אתם', שמה לב למבט שלי, "הייתם הכי קרובים".

"תפתחי מכסה מנוע". היא נכנסה לאוטו, כמו שנכנסים לאוטו. שמחתי שהנה מתרוממת לה גדר ההפרדה ביני לבינה, שתאפשר לי להתעסק במה שאני הכי טוב בו. מה שיפה בדיבור של מכונית זה שהיא מתכוונת בדיוק למה שהיא אומרת, אבל בדיוק, אין מצב שאתה מבין לא נכון, והיא גם תמיד עונה לעניין. "זה נורא מעניין איך שהדברים נראים מבפנים", היא נעמדה לידי.

"אני צריך שתתני גז", הבהרתי לה איפה המקום שלה. שמעתי את הקלאק של סיבוב המפתח, את הדלק והאוויר מתערבבים ואת הניצוץ שמגיע את הכול. היא לחצה על הגז. חיכיתי לזרימת הדלק מהמשאבה למנוע ואז שמעתי אותו, את הקול הזר, זה שמדבר שפה אחרת. "ככה זה בסדר?". כל עוד היא שם ואני פה הכל בסדר. משהו בה זרק אותי למקומות שאין בהם רעש של מנועים. "לא כל כך חזק". אני צריך לפענח, לתרגם. זהו, מצאתי. "זהו". נתתי בה הצצה, היא לא שמעה אותי אז סימנתי לה להפסיק. היא נשארה לשבת ליד ההגה. דווקא רציתי לראות אותה יוצאת שוב מהאוטו. נעמדתי ליד החלון שלה. "יש חור במשאבת דלק", הסברתי לה בקצרה. לא היה

אכפת לי להאריך בהסברים, אבל שמעון התחיל לעשות לי סימנים של "סוגרים, שתבוא מחר". "אה, חור אתה אומר?". היה נדמה לי שהיא מטילה ספק ביכולת האבחנה שלי. "חור קטן, בקושי רואים אבל...". "אתה הצלחת לראות". התכוונתי להגיד: 'אבל עושה רעש גדול', אבל נתתי למחמאה שלה לעטוף אותי. "זה מדהים איך משהו שבקושי רואים, תוקע אותך, לא נותן לך לנסוע קדימה".

שוב הפזילה, עין אחת עליי, עין שנייה עליה. איך היא יודעת להגיד את המשפטים האלה ככה? כאילו בלי להתכוון. סגרתי את מכסה המנוע. "אנחנו סוגרים, תבואי מחר, תשאירי לי את המפתחות". "כן, בטח". היא הוציאה את המפתחות מהסוויץ'. "תגיד, החור הזה זה משהו שאפשר לתקן או שצריך להחליף הכול?". היא יצאה מהאוטו. יציאה רגילה, טבעית. דווקא ביציאה הזאת מהאוטו היה קסם, הצלחתי לתפוס את כולה במבט אחד ופתאום היא נראתה לי כמו חדשה. היא הושיטה לי את המפתחות. "נדע רק מחר, אבל אל תדאגי, זה יהיה כמו חדש". שמעתי את עצמי משתמש במילים של שמעון, והאמנתי לעצמי.

❖ שוב ברכות למיכל שאול עם קבלתה את פרס שז"ר על ספרה "פאר תחת אפר: החברה החרדית בישראל בצל השואה 1945-1961".

בקרוב!
עותק בחתימת הסופרת בספריית ראש צורים!

❖ מזל טוב להילה ויאיר דה-לאון להולדת הבן עידו.
❖ מזל טוב לצביה וצבי ברקאי להולדת הבן ולסבא ולסבתא אבי ועדינה הרשברג.
❖ מזל טוב לשעיה ורננה לנגר להולדת הבת הדס.
❖ מזל טוב לשרון ואלן גרין להולדת הנכדה טל, בת לפנחס ויפעת גרין.
❖ מזל טוב למלכה שניר להולדת הנכדה נילי – נצח ישראל לא ישקר, בת לאריאל ורעות שניר.

❖ ברכות לאלונה שבט המלמדת באולפנת נווה חנה, על כניסתה לרשימת מורי המאה של החמ"ד בזכות המסירות, היוזמה והחדשנות. גאים בך!

❖ ברכות למתגייס הטרי, נוה קייפי. נוה הוא הנכד הראשון של ראש צורים (מהבנים) המתגייס לצה"ל. נאחל לו הצלחה בשירותו הצבאי ושיחזור הביתה בשלום.

❖ מזל טוב לבת המצווה ירדן סלע ולהורים תמר ועומר.

החיים באולפנה

לישון כשהבנות בחדר עוד רוצות לדבר ולשמוע שירים ולקוח זמן להרגיש בנוח להגיד מה מפריע לך בחדר ומה את רוצה שישתפר. אז עכשיו אתם כנראה שואלים את עצמכם מה בכלל חיפשתי שם ולמה הלכתי לשם?! אז אחרי כמעט חודשיים שם, האולפנה היא כמו הבית השני שלי. אחרי הלימודים תמיד יש הרבה פעילויות וחוגים שונים שאפשר לבוא ולהיות חלק מהם. אפשר לצאת עם חברות מחוץ לאולפנה, ללכת לטיולים ביישוב או ללכת לחברות מעפרה. כשצריך ללמוד למבחן או לעשות עבודות אז זה זמן מעולה לשבת עם חברות או לבד בספרייה, בחדר האוכל, בכיתה או אפילו בחדר שלי ופשוט לעשות את מה שאני צריכה לעשות בכיף וברוגע. ממש טוב לי שם בזכות האווירה הנעימה, המשפחתית והתורנית ובזכות החברות והצוות הסובבים אותי. אני כל כך שמחה שלמרות כל החששות שליוו את ההתחלה החלטתי ללכת לשם, כי עכשיו אני מרגישה שזה פשוט המקום בשבילי.

השנה התחלתי ללמוד באולפנת עפרה, אולפנה אזורית בבנימין שיש בה גם פנימייה. לפני שהגעתי לשם הבחירה הייתה מלווה מצד אחד בהרבה רצון והתפעלות מהמקום ומהפעילויות ומהצוות המקסים, אבל מצד שני גם בהמון דאגות כמו המרחק מהבית, מהחברות הקרובות לי ומהחיים המוכרים והטובים שהיו לי עד היום. היה קשה לחשוב איך אצליח להתחיל חברויות חדשות. הגעתי לשם לגמרי לבד בניגוד לרוב הבנות באולפנה שכבר הכירו אחת את השנייה. אני גם הייתי צריכה להתרגל להתעורר בשעה 5:00 בבוקר כדי להספיק להסעה לאולפנה. החיים בפנימייה שונים לגמרי מהחיים שהייתי רגילה אליהם עד היום. בבית הייתי רגילה לחדר משלי ובית יחסית שקט, כי אני האחות הקטנה ורוב אחיי כבר לא בבית במהלך השבוע, ועכשיו בחלק מהשבוע אני עם עוד שש בנות באותו החדר ככה שאחרי פעילות עם המדריכה צריך לחכות בתור למקלחת. גם כשהחיים עייפים מוקדם כנראה שלא נצליח ללכת

עידית וגנר

שלום לכולם וה' עמכם!

ושלחנו להם אריזות ומכתבי חיזוק. תודה גדולה לצוות עשייה – תמר יסלזון, טל אבלמן, הדר פיינגאלד, רננה אהרונף ואוריה לוי על ערב הכשרונות, האחריות על הציד, לוח המודעות, הדגלנות והפקת ההצגה וההופעות. אנחנו מאחלים לכם בהצלחה בפרויקט הראשון של הצוות! תודה גדולה נוספת לצוות ההדרכה – יאירה פרוטר, גפן שינדלר, רונן אברהם, ניני ורדי, יהל ויסמן, שחר שפירא, אריאל ספרא, אסף כהן, אילה יסלזון, אילה סמואל, אלישי גייסון, אוריה פרוינד, איתי סמואל, שקד קניגסברג, ספיר איילון, מרמר קרמר, אריאל יקותיאל (מאלון שבות), אדוה לוי ואליאב סימון על הובלת השבטים בהשקעה, מסירות והתמדה. בע"ה החודש הזה יהיה פתיחה לשנה של לימוד ועשייה, שנה של פריצה והתקדמות בכל תחום.

עם סיומו של חודש הארגון של בני עקיבא – כמה מילות סיכום ותודה. בחודש הארגון השנה פעלנו בנושא "ופרצת – מגדילים את התנועה!". העמקנו במושג הפריצה, פריצה עם הכוחות שלי, עם כוחות השבט וכוחות התנועה. למדנו על חשיבות האקטיביות, על הרצון ליצור בתוכנו תנועה והתקדמות תמידית. הנושא כיוון אותנו להכיר בכוחות של עצמנו ולפרוץ אתם החוצה, להגדיל את השבט שלנו ולדאוג שהוא יהיה מקום שמכיל כל אחד ואחת עם הכוחות המיוחדים שלהם. בחרנו להיות סניף ותנועה שמשפיעים על העם הגדול והמדהים שנמצא מסביבנו. לאורך החודש עסקנו בבירור הנושא בפעולות, וביישום שלו בשטח. פתחנו את החודש בהרקדה משמחת ובהמשכו ערכנו ערב כשרונות צעירים סניפי, מכרנו שיפודי גומי לצדקה, התרמנו כסף עבור תושבי נווה צוף שביתם נשרף,

טיול לילי

הנהגה צעירה

